

Dr. Coleman: Artsen doen meer kwaad dan goed

april 25, 2024

Created by teksomolika - [Freepik](#)

We geven nu meer uit aan gezondheidszorg dan ooit tevoren, en de medische professie is blijkbaar wetenschappelijker en beter uitgerust dan ooit tevoren, dus er schuilt een wrede ironie in het feit dat we nu het punt hebben bereikt waarop, per saldo, goedbedoelende artsen in huisartsenpraktijken en hoogopgeleide, goed uitgeruste specialisten die in ziekenhuizen werken meer kwaad dan goed doen. De epidemie van iatrogene ziekten die de medische praktijk altijd getekend heeft, is gestaag erger geworden en vandaag de dag zouden de meesten van ons meestal beter af zijn zonder een medisch beroep, schrijft [Dr. Vernon Coleman](#).

De meeste ontwikkelde landen besteden nu ongeveer 8% van hun bruto nationaal product aan gezondheidszorg (de Amerikanen besteden aanzienlijk meer – ongeveer 12-14%), maar door een mix van onwetendheid, onbekwaamheid, vooroordelen, oneerlijkheid, luiheid, paternalisme en misplaatst vertrouwen doden artsen meer mensen dan ze redden en veroorzaken ze meer ziekte en meer ongemak dan ze verlichten.

De meeste ontwikkelde landen geven nu ongeveer 1% van hun jaarinkomen uit aan medicijnen op recept en artsen hebben meer kennis en een grotere toegang tot krachtige behandelingen dan ooit tevoren, maar er is waarschijnlijk nog nooit in de geschiedenis een tijd geweest waarin artsen meer kwaad hebben aangericht dan vandaag de dag.

Het is natuurlijk waar dat artsen duizenden levens redden door bijvoorbeeld levensreddende medicijnen voor te schrijven of door levensreddende operaties uit te voeren bij slachtoffers van ongelukken.

Maar als de medische professie, samen met de farmaceutische industrie, beweert dat het de vooruitgang in de geneeskunde is die verantwoordelijk is voor het feit dat de levensverwachting de afgelopen honderd jaar is gestegen, dan hebben ze het mis. Er wordt bijvoorbeeld vaak beweerd dat de moderne wetenschappelijke geneeskunde heeft geleid tot een verbetering van de levensverwachting in de meeste ontwikkelde landen van ongeveer 55 aan het begin van de eeuw tot meer dan 70 nu.

Het bewijs ondersteunt deze bewering echter niet.

De (kleine) verbetering van de levensverwachting die de afgelopen honderd jaar is opgetreden, houdt geen verband met ontwikkelingen in de medische wereld of met de groei van de internationale geneesmiddelenindustrie. Maar de toename in iatrogenese is wel gerelateerd aan deze beide factoren.

Welke feiten je ook bekijkt, ze lijken mijn stelling te ondersteunen dat artsen weliswaar een beperkte hoeveelheid goed doen, maar veel meer kwaad.

Als artsen echt zouden helpen om mensen in leven te houden, dan zou je verwachten dat de landen met de meeste artsen de beste levensverwachtingscijfers zouden hebben. Maar dat is helemaal niet het geval.

In Amerika is er één dokter per 500 mensen en ligt de levensverwachting voor zwarte mannen rond de 65 jaar. In Jamaica is er één dokter per 7.000 mensen en ligt de levensverwachting voor mannen rond de 69 jaar. In Noord-Korea is er één dokter per 400 patiënten en is de levensverwachting voor mannen 63 jaar. In Zuid-Korea is er één dokter per 1.500 mensen en is de levensverwachting 64 jaar. Amerika geeft per hoofd van de bevolking meer uit aan gezondheidszorg dan enig ander land ter wereld en toch hebben haar burgers een van de laagste levensverwachtingen in de westerse wereld. (Het is natuurlijk mogelijk om te beargumenteren dat er vele andere verschillen zijn dan het aantal artsen tussen Zuid-Korea en Noord-Korea, maar het is redelijk om te verwachten dat artsen die factoren beïnvloeden. Bovendien, als artsen als groep de verantwoordelijkheid opeisen voor successen in de gezondheidszorg (wat ze doen), dan is het zeker ook eerlijk dat ze de algehele verantwoordelijkheid op zich nemen voor sterfte- en ziektecijfers).

2021 top artikelen: Eindelijk! Medisch bewijs dat de covid-prik "moord" is

De Amerikanen geven ongeveer 2000 dollar per persoon per jaar uit aan gezondheidszorg en toch sterven er op elke 1000 levendgeborenen twaalf kinderen voor hun vijfde verjaardag. In Japan, waar de uitgaven aan gezondheidszorg aanzienlijk minder zijn dan

de helft van die in Amerika, zullen acht op de duizend geboren kinderen hun vijfde verjaardag niet halen. De Amerikanen besteden ongeveer 12-14% van hun bruto nationaal product aan hoogtechnologische medicijnen, maar gemiddeld zijn ze zeker en sterven ze jonger dan mensen in de meeste andere ontwikkelde landen.

De kindersterftecijfers in Azië zijn lager dan die in West-Europa, terwijl de geschatte levensverwachting bij de geboorte hoger is in het Verre Oosten dan in het overgedokterde Westen.

Alleen wanneer ernstig onderontwikkelde landen worden vergeleken met ontwikkelde landen zijn er duidelijke verschillen in kindersterftecijfers en levensverwachting en in deze gevallen zijn het de verschillen in de infrastructuur van de landen die het verschil verklaren. Mijn mening klinkt misschien opzienbarend en controversieel, maar wordt gedeeld door een groeiend aantal onafhankelijke deskundigen over de hele wereld. Deze cijfers ondersteunen nauwelijks het beeld van artsen als een effectief genezend beroep.

Nog opzienbarender is misschien het bewijs van wat er gebeurt als artsen staken en patiënten het zonder professionele medische hulp moeten stellen.

Je zou je kunnen voorstellen dat mensen zonder artsen zouden sterven als vliegen in de herfst. Maar niets daarvan. Toen artsen in Israël een maand lang stakten, daalde het aantal ziekenhuisopnames met 85% en werden alleen de meest dringende gevallen opgenomen, maar desondanks daalde het sterftecijfer in Israël met 50% – de grootste daling sinds de vorige artsenstaking twintig jaar eerder – tot het laagste niveau ooit. Overall waar artsen stakten, gebeurde ongeveer hetzelfde. In Bogota, Colombia stakten artsen 52 dagen en daalde het sterftecijfer met 35%. In Los Angeles leidde een artsenstaking tot een daling van het sterftecijfer met 18%. Tijdens de staking waren er 60% minder operaties in 17 grote ziekenhuizen. Aan het einde van de staking was het sterftecijfer weer normaal.

Welke statistieken er ook worden geraadpleegd, welk bewijs er ook wordt onderzocht, de conclusie moet hetzelfde zijn. Artsen zijn eerder een gevaar dan een aanwinst voor een gemeenschap. In Groot-Brittannië was het sterftecijfer van werkende mannen boven de 50 in de jaren zeventig hoger dan in de jaren dertig. De Britten waren nooit gezonder dan tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Cijfers gepubliceerd door het United States Bureau of Census tonen aan dat 33% van de mensen geboren in 1907 kon verwachten 75 jaar te worden, terwijl 33% van de mensen geboren in 1977 kon verwachten 80 jaar te worden. Als je de verbeteringen door betere leefomstandigheden, schoner water en de vermindering van het aantal sterfgevallen tijdens of vlak na de bevalling buiten beschouwing laat, wordt het duidelijk dat artsen, medicijnfabrikanten en ziekenhuizen onmogelijk een nuttig effect op de levensverwachting kunnen hebben gehad. Sterker nog, de cijfers laten zien dat het sterftecijfer onder mensen van middelbare leeftijd is gestegen en dat invaliderende aandoeningen zoals diabetes en artritis vaker voorkomen. De incidentie van diabetes verdubbelt nu

bijvoorbeeld elke tien jaar en de incidentie van ernstige hartaandoeningen onder jonge mannen neemt snel toe. Vandaag de dag is het sterftecijfer door hartaandoeningen onder volwassenen 50 keer hoger dan aan het begin van deze eeuw. In landen zoals Amerika, waar hartaandoeningen licht zijn gedaald, is het duidelijk dat deze verbetering het gevolg is van betere eetgewoonten (over het algemeen betekent dit gewoon minder vet eten) en niet zozeer van betere medische zorg. De explosie van medicijnen en chirurgische behandelingen voor hartaandoeningen heeft geen positief effect gehad op het sterftecijfer. Integendeel, er is een aanzienlijke hoeveelheid bewijs dat aantoont dat de toename in het gebruik van procedures zoals angiografie, medicijntherapie en hartchirurgie heeft geleid tot meer sterfgevallen. Mensen in het Westen worden gedotterd en gedrogeerd tot de dood erop volgt.

Dr. Coleman: "Ze willen niet dat u een huis bezit"

Vier van de vijf mensen in de wereld leven in onderontwikkelde landen, maar vier van de vijf medicijnen worden ingenomen door mensen in ontwikkelde landen. Ondanks de enorme uitgaven aan screeningsprogramma's blijft het aantal sterfgevallen onder jonge vrouwen als gevolg van kanker stijgen en elke keer dat een infectieziekte wordt overwonnen, lijkt er een andere voor in de plaats te komen. Bacteriën worden steeds resistenter tegen antibiotica en het aantal gehandicapte en onbekwame burgers in ontwikkelde landen neemt zo snel toe dat het nu duidelijk is dat er in 2020 meer gehandicapten en onbekwamen zullen zijn dan gezonde en bekwame mensen.

In Groot-Brittannië, waar iedereen gratis toegang heeft tot artsen en ziekenhuizen, is de levensverwachting voor 40-jarigen lager dan bijna overal elders in de ontwikkelde wereld. In Amerika krijgt 6% van de ziekenhuispatiënten een ziekenhuisinfectie die resistent is tegen medicijnen en naar schatting sterven er jaarlijks 80.000 patiënten aan deze infectie. Daarmee staan ziekenhuisinfecties hoog in de top tien van doodsoorzaken in Amerika.

Wanneer artsen en medicijnfabrikanten met cijfers komen die aantonen dat de levensverwachting de afgelopen honderd jaar (meestal licht) is toegenomen, zien ze steevast de enorme bijdrage over het hoofd van verbeterde leefomstandigheden, schoner drinkwater, betere rioleringsvoorzieningen, beter onderwijs, beter (en overvloediger) voedsel en betere en veiligere transportmethoden. Al deze factoren hebben een veel grotere invloed gehad op de sterfte- en ziektecijfers dan de gezondheidszorg.

Hulporganisaties die in onderontwikkelde delen van de wereld werken, zijn zich er terdege van bewust dat ze de sterftecijfers veel sneller kunnen beïnvloeden door gereedschap, waterputten en onderdak te verschaffen dan door ziekenhuizen of klinieken te bouwen of artsen en verpleegkundigen te importeren. Helaas accepteren de regeringen die hulp ontvangen dit vaak niet graag en zijn ze vaak veel enthousiaster over het bouwen van ultramoderne ziekenhuizen compleet met scanners, harttransplantatieteams en intensive care units dan over het bouwen van huizen, het installeren van irrigatiesystemen of het planten van gewassen.

Hoeveel kinderen zullen er sterven?

Deze obsessie met geavanceerde technologie leidt tot problemen op alle gebieden van de gezondheidszorg. De bestrijding van malaria ging bijvoorbeeld goed zolang stilstaande waterplassen werden verwijderd, maar toen werd ontdekt dat de muggen konden worden gedood door DDT te sproeien en dat de ziekte kon worden bestreden door medicijnen zoals chloroquine te gebruiken, namen de autoriteiten niet langer de moeite om stilstaande plassen te verwijderen. Vandaag de dag zijn muggen resistent tegen DDT en de parasieten die malaria veroorzaken worden resistent tegen de medicijnen: malaria doodt nu ongeveer 1,5 miljoen mensen per jaar.

Degenen die beweren dat artsen verantwoordelijk zijn voor de verbetering van onze levensverwachting, zien over het hoofd dat vanaf de donkere middeleeuwen, via de Renaissance tot aan de eerste decennia van de 20e eeuw, de kindersterftecijfers absoluut verschrikkelijk waren en dat het deze enorme sterftecijfers onder jongeren waren die de gemiddelde levensverwachting omlaag brachten.

Het Foundling Hospital in Dublin nam tussen 1775 en 1796 10.272 baby's op en slechts 45 van hen overleefden. In Groot-Brittannië is het sterftecijfer onder baby's jonger dan één jaar de afgelopen eeuw met meer dan 85% gedaald. Zelfs onder oudere kinderen is de verbetering dramatisch. In 1890 stierf één op de vier kinderen in Groot-Brittannië voor zijn tiende verjaardag. Tegenwoordig overleven 84 op de vijftachtig kinderen hun tiende verjaardag. Deze verbeteringen hebben vrijwel niets te maken met artsen of medicijnfabrikanten, maar zijn bijna volledig het gevolg van betere leefomstandigheden. In 1904 was een derde van alle Britse schoolkinderen ondervoed. Slechte voeding betekende dat baby's en kleine kinderen zwak waren en gemakkelijk bezweken aan ziekten. Oudere kinderen uit arme gezinnen werden geacht te overleven op een dieet van brood en pap en veel vrouwen die lange uren moesten werken in erbarmelijke omstandigheden waren niet in staat om hun baby's borstvoeding te geven.

Als we de verbeteringen in de kindersterftecijfers buiten beschouwing laten, is het duidelijk dat de levensverwachting voor volwassenen in ontwikkelde landen zeker niet is gestegen op de manier die zowel artsen als medicijnfabrikanten gewoonlijk suggereren.

En het is niet mogelijk om vaccinatieprogramma's de verbetering van de levensverwachting toe te schrijven, omdat de cijfers heel duidelijk laten zien dat de sterftecijfers voor uiteenlopende ziekten als tuberculose, kinkhoest en cholera, als gevolg van betere leefomstandigheden, allemaal waren gedaald tot een fractie van hun vroegere niveau, lang voordat een van de relevante vaccins werd geïntroduceerd.

Copyright © 2024 vertaling door Frontnieuws. Toestemming tot gehele of gedeeltelijke herdruk wordt graag verleend, mits volledige creditering en een directe link worden gegeven.

DR. COLEMAN: DE COVID-PRIKKEN HEBBEN MILJOENEN ZOMBIES GECREËERD

➔ Volg Frontnieuws op Telegram

Lees meer over:

Frontnieuws

<https://www.frontnieuws.com>

Mijn lichaam is geen eigendom van de staat. Ik heb de uitsluitende en exclusieve autonomie over mijn lichaam en geen enkele politicus, ambtenaar of arts heeft het wettelijke of morele recht om mij te dwingen een niet-gelicenseerd, experimenteel vaccin of enige andere medische behandeling of procedure te ondergaan zonder mijn specifieke en geïnformeerde toestemming. De beslissing is aan mij en aan mij alleen en ik zal mij niet onderwerpen aan chantage door de overheid of emotionele manipulatie door de media, zogenaamde celebrity influencers of politici.